

கணபதி துணை.

மதுரைச் சித்திவிநாயகர்

திருவிரட்டைமணிமாவல.

திருவாலவா யமகவந்தாதி

இரண்டாம் பதிப்பு

இவை

ஸ்ரீ வன்றெண்டரவர்கள்

மாணக்கருளொருவராகிய

காரைக்குடி

ராம. சேர. சோக்கலிங்கச் செட்டியாரவர்களால்.

இயற்றப்பெற்று

ஷெ.யூர்கு. மெ. சொ.

சோக்கலிங்கச்செட்டியார் அவர்களால்.

மதுரை

ஸ்ரீ ஞானசம்பந்த விவாசய் பிரஸித்

அச்சிடப்பெற்றது.

துன்மதினா ஆடி.



இத்நூல்கள் இற்றைக்கு (௩௫) வருஷங்களுக்கு முன் அச்சிடப்பெற்று, தாளடைவிலே, செலவாய் விட்டபடியால் பல அறிஞர் விருப்பம்தோக்கிப் பதப்பிரிவு முதலிய, குறிப்புரைகருக்கமாகச் சேர்த்து, இரண்டாமுறை அச்சிடப்பெற்றன.

எதுகை தோக்கிச்சிற்சில இடங்களில் நகரங்களுக்கு நகரங்கள் சேர்க்கப்பெற்றுள்ளன.

உ

சிவமயம்.

சிறப்புப்பயிரம்.



ஸ்ரீலக்ஷ்மீ அம்பலவ நாவல
ஞானசம்பந்த பராசக்திஸ்வாமிகள்
பாதசேவை

பா. சிதம்பரநாதபிள்ளையவர்கள் இயற்றியது.
விருத்தம்.

தனவணிக குலமணியெஞ் சைவசிகா மணியேர்த்
தரணிபுகழ் காரைவரு தவமிசுநன் மணிகார்க்
கனநிகரக் கவிபொழியுஞ் சொக்கலிங்க மணிசிற
கனகசபா மணியைநிதங் கருத்திலிடு மணிதண்
பனசபு கத்குத முகலதிகழ் கூடற்
பதியிலறு பாஞ்சு விளையாடல் புரிந்து
மனமுதன்முக் கரணமொருங் குறப்பணிவர்க் கருளு
மதுசேசர்க் கந்தாதி மாலைபுனைந் ததுவே.

சுபம்.

கண்பதிதுணை.

மதுரைச்

சித்திவிநாயகர்

திருவிரட்டைமணிமாவலு.

பூமலிசேர் மாமதுரைப் பொற்பதுமத் தற்புதநீர்த்
தேமலிவா விப்பிரதி சித்தடம்வாழ்—காமம்
வருசித்தி யாம்பல் வதனத்தான் ருளே
யுருசித்தி டாம்பரவு வேரம்.

(உ)

பிரதீசி—மேற்கு. தடம்—கண.

உருசித்து என்னுங்குற்றுகரம்—இகரமாயது.

ஒங்காரத் துட்பொருள் சம்மாணத்துழ லம்பமொன்றுங்
தாங்காரத் தும்பி முகன்கூடற் சித்தித் தனிமுதலென்
ருங்காரத் துன்பறுத் தேநா முணர்ந்துய்தற் காகவன்றே
பாங்காரத் துன்னிரு தாரக மாவிற்பவித்தனனே.

(உ)

சம்மாணம்—பிறப்பிறப்பு.

பலியமுற நெஞ்சிறுகப் பற்றுதியென் மீண்டுற்
பலியமென வேர்ந்தாமது பண்ணாய்—நிவியரென்று
நத்திக் களித்திறைஞ்சி னட்டலுறுங் கூடனகர்ச்
சித்திக் களிந்நிருத்தாள் சேர்ந்த.

(உ)

சேர்ந்தைம் பொறிநெறி யோவா துழன்றழி செய்கைமுற்றுந்
தீர்ந்தன் பினர்மனத் தண்ணளி குழ்ந்து திருவருட்டே

ஞாந்தின் புறநின் பதாம்புயத் தென்னெஞ்ச தாயவண்டர்
சார்ந்தின் புறுவதுண் டோசித்தி வேழத் தனி முதலே. (அ)

தீர்ந்த வென்னும் பெய்சொச்சந்தகரம் கொக்கது.

தனியாக நீயுர் தமிழேனுங் கூடி.

யினியோ ருவமனிலா விற்பந்—தனின்மூழ்து

மத்து விதக்கலவி யாமா றருட்கூடற்

சித்தி விநாயகனே செய். (ஆ)

ஞாய்வினை யாவுநின் சேவடித் தொண்டிடு னு சித்தத்தென்று
மெய்வதுண் வாய்மைச் சொருபத் தியானத்து மென்னுரைநின்
றெய்விக மான்மிய மேபொதி பாவினுஞ் செல்லுந்நண்ண
மெய்வழி காட்டி யருள்கூடற் சித்தி விநாயகனே. (க)

எய்வது—அறிவது.

வினாயகனே யெவ்வுயிர்க்கு மேவருட்பா னுட்டு
மனாயகனோர்ந் தாங்களிக்கு மைய—வெனாயகனோர்
சிற்தைக் கருள்கூடற் சித்திக் கயானனத்தாய்
சிற்தைக் கருள்கூடச் செய். (எ)

அனாய்—இடைக்குறை. கருள்—இருள். என் ஆய கல்
நேர் சிந்து ஐக்கு அருள்கூட எனப்பிரிக்க.

செந்திரு மார்ப் நயன்முதற் பல்வகைச் சீவருஞ்செய்
புந்தியு ளாயவன் றெல்லேப் படர்தன் புரிதொழிலென்
றந்தமெய்ந் னுலுரை வாய்மையைக் கொம்பிறுத் தாங்குணர்த்து
மெந்தையைக் கூடலிற் சித்திக் களிற்றினை யேத்துவமே. (இ)

ஏதப் பவக்கடலாழ்ந் தெய்ப்பதும்யாஞ் சேவடிக்கீழ்
மோதத் தனிக்கடலின் மூழ்த்துவது—சீதவன்

சத்தி களிக்குமணி தாமவ்நே ராமதுரைச்
சித்தி களிற்றின் செயல்.

(௧)

மோதம்—இன்பம். வனசத்து இக்கு அளிக்கு மணி
எனப்பிரிக்க. அளி—அன்னம்.

செயலாவ தொன்றறி மேன்சிறி மேனின் திருவடித்தொண்
டயலாவந் தோசெம் வினைநீச ருளனினு மஞ்சகிற்பா
ருயலாவ தென்கினித் தம்பமுன் ருளன்றி யுண்கொலென்
மயலா சரித்தரு டந்தாள்வை யோசித்தி மாதங்கமே.

(௧௦)

தம்பம்—பற்றுக்கோடு.

மாதங்க மாழகனை வல்லபா நாதனையே
மாதங்கத் தீர்த்தருளு மண்ணைநெஞ்—சேதங்கச்
சித்திக்க னேசனையத் தென்கூட லானையன்பர்
பத்திக்க னேசனையே பார்.

(௧௧)

பாரம் பனலர் னிலமம் பரமிந்து பானுவுயிர்
வாரம் பயிலட்ட மங்கள் ஞர்த்தியன் வாய்த்தசித்தி
யோரம்பன் மூடிக ஞர்தியைங் கைய னிறுத்தகொம்பாம்
போரம்பன் கூடலிற் பொற்றா மரைக்கரைப் பூரணனே.

(௧௨)

பார் அம்பு அனலம் அனிலம் அம்பரம் எனப்பிரிக்க.

பூரணனைப் பாப்புருவம் போக்கித் திதித்தொழிவி
ஞரணனை வைத்தருளு நாயகனை—வாரணமா
வத்திரனைச் சித்தி வரதனைவன் கூடலரன்
புத்திரனை யென்மனமே போற்று.

(௧௩)

போற்று க வாழியென் தேன்பல காலிதம் புந்தியொன்று
மேற்று க வாதுதன் னேவலிற் சாரெளி தெண்ணிற்றெல்லா

வாற்றலுஞ் சார்பின்மை யுங்கொள்ளு நீவந் தறையிலெந்தாய்
மாற்றுக ணீத்துன் வழிநிற்கு மேசித்தி மாழுகனே. (கச)

மாதேநிற் கியாதேமான் மாபூதந் தேவிரவு
மீதேயாஞ் சித்திக்க ணேசனுரு—நீதேடிக்
கூடலுறிற் சீறுங்கா கோதாஞ்சூழ்ந் தேகியவந்
கூடலுறி னுங்கீறுங் கோடு. (குச)

கரகோதரம்—பாம்பு.

கோட்டிரு பான்சத மாபூர்ந்து வெள்ளியங் குன்றினென்றும்
வாட்டிக ழாவா ணந்தொ றுலாவரு மாணெழில்கூர்
சேட்டினங் கோலமிக் கூட்டினின் றியானகல் செவ்வியற்கண்
காட்டியென் னூர்த்தியைத் தீர்த்தரு ளாய்சித்திக் கண்ணுதலே. (கச)

இருபான் சதக்கோட்டிமா--இரண்டாயிரங்கொம்புள்ள
ஆயிராவணம். இது கயிலாயத்துள்ள பல்லாயிரம் வெள்ளா
ணைதட்கெல்லார் தலைமைவாய்ந்த பட்டத்துபாணை.

கணக்காயர் பாடமொன்றே கற்பிப்பான் வேட்டாங்
கிணைத்தாடாழ்ந் தோதுநம்பிக் கெல்லாம்—புணர்த்தாண்ட
சித்திக் கயழுகபத் தில்லொன்றீ தற்கெனினு
நத்திக் கழறுதற்கார் நான். (மச)

கணக்காயர்—உடன்கற்போர்.

நானென தென்பதற் றூர்க்கருள் சித்திவி நாயகநீ
தானுறு தாரக மூவெழுத் தென்றுகொல் சத்துணர்வின்
பேரம தேகம் பதிபசு பாசமெய் யென்றுணர்த்து
வானுளங் கொண்டுகொன் மூலியற் றோர்வடி வங்கொண்டே. (ப)

வல்லபா வாமம் மகிழ்த்திருபாற் சித்திபுத்தி
மெல்லியலார் சித்தி விநாயகன் றுன்—புல்லவமர்

கின்றதிச்சா ஞானக் கிரியாமுச் சத்தியிவ
ரென்றுணர்த்தற் கன்றியென்னென் பேம்.

(கக)

வல்லபை வாமத்திலும் சித்திபுத்தி மெல்லியலார் இரு
பாலிலும் புல்ல என்க வாமம்—தொடை.

என்னிக ராம்பத கன்யா னெனக்குன் னிணையடிக்கீழ்
மன்னுமெய் வாழ்வும் பிறவுமெட் டாவென் மனமிழிந்த
புன்னெறிப் புக்குழ வாமையொன் றேனும் புரிந்தருள்வாய்
பொன்மதிற் கூடலிற் சித்திவி ஞாயக பூரணனே.

(௨௦)

சித்திவிநாயகர்

திருவிரட்டைமணிமாலே

முற்றப் பெற்றது.



கணபதி துணை.

திருவாலவாயந்தாதி.

— ௨௨௨ —

காப்பு.

புத்தி வினாயக ருத்தரு மோக்கம் புருகுரு
கத்தி வினாயக வெற்பவென் நேத்த நயந்தருளுத்
சத்தி வினாயகன் நன்னுல வாயினந் தாதியருட்
சித்தி வினாயகன் றுணைசொல் விக்குமென் சிங்ஹதவின்டே.

புத்தி வினாயக ருத்தர்—போகத்தை (விருட்.வி) வினாடித்
கருத்தினர். அவர் புபுட்சுக்கள். மோக்கம்புருகுர்—
முத்தி விரும்புவோர். இவர் முபட்சுக்கள். வில் நாயக
வெற்ப—வில்லாகிய தலைமைவெற்பனை.

நூல்

திருவால வாயினி தாஞ்செய லாற்றலன் நேற்றருண் டு
திருவால வாயின் மருவுமென் சித்தத் திருக்கதற்றித்
திருவால வாயிலங் கும்பத நீழலிற் சேர்த்தருண்வாய்
திருவால வாயிற் கயற்கட் சுகோததித் தென்னமுதே.

(க)

திருவால் அவாய் — செல்வத்தால் விருப்புத்து.
அருண்முதிரு ஆல—அருண்முதிருகின்ற ஆலவருக்
கத்தையுடையவனை. வாயில்—ஐம்பொறி. வாய்வாய்
இலங்கும்—உண்மையையுடையனவாய் விளங்கும்.

அமுதா சனத்த வானேக ருட்க வடர்விடமுன்
டமுதா சனத்த வானேக தித்த வருத்தவருள்
அமுதா சனத்த வானேக லங்கரிக் காற்றும்
அமுதா சனத்த வானேக கூட லருட்கடலே.

(2)

அமுத அசனத்தவர் லிடம் உண்ட முதா சனத்த
வரம் நே கதித்த அரும் தவர் உன்னம் முது ஆசனத்த அர
னே கவந்து அரிந்து ஆற்றம் அமரம் உதாசனத்தவரன் என
என்ப்பிரிக்க. கவந்து அரிந்து--(வாணசானது வாயிலிற்செ
ன்று, அங்குவிற்றிருந்தருளிய சிவபிரானைக்கண்டு வணங்கி
எம்பெருமானே அடியேன் வாணசானுடன் போர் புரியவழி
தந்தருளுக என்று பிரார்த்தித்து, நீ நம்முடன் போர்செய்து
வென்றுடனென்கின்றருளுகல் கேட்டனவே பொறிகலங்கி
அடியில்வீழ்ந்து சர்வசத்திமானாய் எம்பெருமானே, உன்
அருள்வலிமொண்டு உன் ஏவலாற் காத்தற்றொழில் செய்து
வருகின்ற எனியேன், என்றும் உன்னை வணங்கிவாழ்தலன்றி
உன்னோடு போர்புரிவான் நினைத்தற்கேனும் வன்மையுடை
யது? நினைக்கினும்முடிவு பெற்றுமா என்று வருத்திய அரியா
கிப இருடிணமுர்த்திக்கு. அமரம் உதாசனத்த--(நீ முன்
மைநரக மலையில் தவஞ்செய்யுங்கால், எதிர்வந்து வேண்டிய
வரங்களும் தந்து, பிற்காலத்தில் இங்குசிகழவேண்டிய விஷ
யம் சொக்கி நீ நம்மையும் வெல்வாயாக என்ற வரமுந்தந்த
னம்; அகனை முடிக்கவேண்டியது நமதுகூடமையாதலால்,
நீ அஞ்சாதே போர்செய்க என்று பணித்துப்போர்செய்வார்
பொலநடித்து அந்த அமரத்தில் உதாசினம்செய்தவனே.

உதாசினம்—எதுகைநேரக்ங் உதாசன மென்றுயது. அது,
—விருப்பு வெறுப்பின்மை.

கடம்ப வனத்த மருஞ்சோம சந்தான் கம்பகங்கைக்
கடம்ப வனத்த மருஞ்சோ மருவுந கையாடுனங்
கடம்ப வனத்த மருஞ்சோம வேணியற் கண்டெஞ்சங்
கடம்ப வனத்த மருஞ்சோ மகிழக் கருதுவமே. (௩)

கம்பு அகம் கை கடு அம்ப அனர்த்தம் அரும் சோ
மருவும் நகை அரன் எங்கள் தம் பவன் அத்து அமரும்
சோம வேணியன் கண்டு உடல் சங்கடம் பவனத்து அபர்
உஞ்சோம் மகிழ எனப்பிரிக்க, கம்பு—சங்கு, சோ—மதில்.
அத்து—சிவப்பு, பவனம்—காற்று. அது ஈண்டுத் தேகார்
தத்தெழும் சேட்டுமசுவாசம். உஞ்சோம் — முற்றெச்சம்.
வேணியன் இரண்டனுருபு தொக்கது.

கருமனத் தானை துழன்றே னளகங் கழிஇப்பபது
கருமனத் தானை முதலிமை யோர்கள் கவின்பிறைப
கருமனத் தானையந் தானெனுங் கடலிற் கண்ணுதல்+ற்
கருமனத் தானை துனையேத்து வாழ்வென்று கைவருமே. (௪)

கரியமனத்தான், ஐந்தின் வழியுமுன்றேன். அளகம்—
நீர். பயம் நுகரும்—பாலைப்பருகும். மறை பகரும் முன் நத்
தான் நயந்து சற்கருமம் நத்தர் நைந்து எனப்பிரிக்க.

வரமாத ரத்தடைந் தார்க்கருள் கடல் வாதவெற்பின்
வரமாத ரத்த வகிலருந் தோன்றி மடங்குறுந்தா
வரமாத ரத்தத் திரையெந் தாயெனை மாய்மலங்க
வரமாத ரத்த வார்த்தையுந் தேனதை மாற்றுகவே. (௫)

வரம் அருள், வெற்பின்மாதர் என்க. வரம்—மேன்மை, அத்தம்—பாதி. தாவரம்—ஆதாரம். பாதர் அத்தத்து—அழகியகையில். மாதரத்த அரந்தை—மிகப்பெரியதுன்பம்.

மாற்ற மருந்திலை பற்பல வாக வழங்குவதென்
மாற்ற மருந்திலை யோதன நஞ்செனும் வார்ப்புழையா
மாற்ற மருந்திலை வேன்முத் துக்குநின் மாலையருண்
மாற்ற மருந்திலை மன்றதென் கூடலின் மாதவனே. (சு)

(இவளது விகாரத்தை) மாற்ற (வேறு) மருந்து இல்லை. ஐ ஓதனம் அருந்தில் குழையாம் மாற்று அமர் உந்து இலை வேல் மாற்று அமரும் தில்லை எனப்பிரிக்க.

தவளத் தரங்கத் தமர்மா லிமயத் தடத்தலர்வங்
தவளத் தரங்க முணி மார்பர் தங்கிரி சார்ந்தெனவங்
தவளத் தரங்கர் கவுணிய ஞர்க்கரு டண்ணமுதார்ப்
தவளத் தரங்கண் மதுரேசர் பாதர் தலைக்கொண்மினே. (எ)

தவளத்தரங்கம்—பாற்கடல். அலர்வந்தவள்—பார்வதி. தங்கிரி—கயிலை. வாய்ந்த வளத்து அரங்கர் அமுது ஆர்ந்த வள்ளத்தர் எனப்பிரிக்க. அரங்கம் வெள்ளியம்பலம்.

தலையலங் காரத் தொடையா யெமக்குட ற்துவருத்
தலையலங் காரகத் தாற்றுன்ப நீக்கெனச் சாற்றுதற்கே
தலையலங் கார மலர்மாரி தூம்பொழிற் றண்மதுரைத்
தலையலங் கார முலை பாகன் மன்றின் னு சார்குவமே. (அ)

தலைகளாலாகிய அலங்காரத்தொடை, வருத்தலை—வருத்த தாதொழிதி. அலம்—போதும். கார் அகம்—கரியமனம். தலையல்—மழைபெய்துவிடுதல். மதுரைத்தலை—மதுரை யினிடத்து.

குவினயங் கண்டின யாழ்வேற் குவினைக் குடங்கைபிற்றிற்
 குவினயங் கண்டின யாழளித் தானைக் குவிர்க்காழ்வாக்
 குவினயங் கண்டின யானைத்தன் பாற்கொளுந் தோனெழுந்துக்
 குவினயங் கண்டின யான்கடவன் மேவிலங் கொங்கைகன்றே.

வேலைக்கையிடுகொண்டி ஆவ்வென்ற குவினை. தாங் குவினை
 அங்கு அண்டம் வையாது அளித்தானே. களமும் வாக்தும்
 வளை அம் சண்டு அனையானே.

கைதவ மாகக் கனையிலும் தெவினைக் கவந்துபின்போ
 கைதவ மாகவி னுர்ந்து சேச கருத்தினிலே
 கைதவ மாகவ லுப்பதி வேறுதன் கருணையினுற்
 கைதவ மாகக் கருத்திருக் கோலத்தைச் சாட்டுகவே. (க)

கைதவம் — வஞ்சம். சார்வரத்திலவந்துகலவானபேப
 னண்டு வஞ்சம். பேரகை தவமா — பேரதல் முறைமா. கைதவ
 — உலகைகெட — கைதவ — சுந்தரபாண்டியனை.

காப்பது மத்தரரியார் பதியெனக் கண்ணிப்பின்கோ
 காப்பது மத்தர் குணமாகுங் கடலிற் கண்ணுதல்வெண்
 காப்பது மத்தரு கண்மணி வையத்தக் கரமுமமைக்
 காப்பது மத்தமுடியார்மெய்ச் சாதனம் கண்வெய்வினே. (கக)

காப்பதுமத்தர் — காவர் பதுமத்தர் என அர்விருநீழன்
 னுங்கட்டுக. காவர் — இரத்திரர். சோகாப்பது — துக்கப்படுவ
 து. முடியார்மெய்ச்சாதனம் — சிவசாதனம்.

கண்டக ராவி கொஞ்ஞதுவ் கடலிற் கண்ணுதல்வெண்
 கண்டக ராவின் றொடையா யருமறை காணரும
 கண்டக ராவிழக் கொங்கிண யேத்துங் கரதவவென்
 கண்டக ராவினே சோக கின்னுருக் காண்பதென்றே. (கஉ)

செங்கண் தரு அரா, காண அநர் அகண்ட, என்னை
தகராவினை எனப்பிரிக்க.

என்றில் யாசன விந்துகண் ணார்மது ரேகாடி
யென்றில் யாடி முடித்தற் குபாய மி. துவெறுதா
லென்றில் யாடி மனங்கொண் டிலன் பின் னிடமொழிவ
தென்றில் யாசடை லிற்புநத் தாளு வு விற்புறலை. (கட)

என்று அன்லை ஆத் அனல். என்றலை—என்று கூறுதலை.
ஒழிவது என்று, இன்புறல் என்று என்சு. அலைபார்—அலைவி
வாத ஆன்றோர்.

இன்றம் ராவதி பங்கிரி பங்கய மேய்த்தபலி
யின்றம் ராவதி மோகமுற் றேற்கிவ லீளமயிலை
யின்றம் ராவதி பங்கியர் பங்கியின் தீர்த்தமென்கடட்
டின்றம் ராவதி டக்கையன் கூடலி னென்றமே. (கக)

அங்கிரி—பாதம். பாததாமசைபுவியில் ஏய்த்தமைபாக்
(இவளதுணர்) அபாசவதி இன்று. இன்று அமரா அதிமோ
கம் — இப்போது அடங்காத அதிவிசுப்பம். இன் தமர்
வதி—இரிப உரகிளராக வதிகின்ற. இவண் கூட்டின்று—
இவ்விடத்துக்கூட்டியது. அமர் ஆ அது இடக்கையன்—அ
மர்செய்தின்ற ஆண்வக்கொடியாகவுடையான். அது பகுதிப்
பொருள்கிசுதி. கூட்டின்று—உடன்பட்டிவினை முற்று.
“பிறைக்கொழுந்து தேர்நிறின்று” என்றதுபேசல். இது,
இறைபனாகப்பொருள் ஏழாஞ்சுத்திரவுரையில் கக்கார் ஏவி
த்துக்காட்டிய உதாரணச்செய்யுள் (கக) வதிந்கரண்க.

தவத்தா ரகஞ்சுக மாவீற் றிருக்குந் தலைவனைம்பா
தவத்தா ரகஞ்சுகந் தப்பத வாழ்வு தராதகல்லோன்
றவத்தா ரகஞ்சுக மோதால வாயன் றுடக்கனிதீந்
தவத்தா ரகஞ்சுகன் பாதார விந்தஞ் சரணமக்கே, [கந]

தவத்தார் அகம் — தவசிகள் மனம், யீம்பாதவத்தார்
அகம்—தேவர்கவிடம். சுகம் தாரகம் தவ ஓது. அத்தாரகஞ்
சுகன்—அந்தத்தரிக்கப்பட்ட கஞ்சுகன்.

நமனா தாங்கொண்டு நம்பக்க லேகிட நாடுறுமுன்
னமனா தரணிய மாமுன் றிறையரு னாமலமா
நமனா தாங்கொண்டு விட்டார்ந்து நின்றிடு நன்னிபவ
னமனா தரன்பாஞ் சேவடித் தூளுண்டு நன்சிரத்தே, (கக)

முன்னம் அநாதரணிபமாம்—கருத்து ஆதரவற்றதா
கும். இன்றியும் அருளும் நாமுமாகிய முன்றெழுத்தும் மல
மாகிய நம என்னு மிரண்டெழுத்துமாகிய பஞ்சாக்ஷரத்தை
நாவானது தர (செபிக்க) மேற்கொண்டு விடவேண்டியதை
விட்டுச் சாறவேண்டியதைச்சார்ந்து நிலைத்துநிற்கும் அன்
பர், நிபவன மன் நாதர்—நீபவனத்தில் மன்னுகின்றநாதர்

சிரமாலே யங்கன் மதுரேசன் வெற்பின் சிறகரிவச்
சிரமாலே யங்கட் பழிதடைத் தாண்டவன் செம்மணிவச்
சிரமாலே யங்கண்ட தென்னற் களித்தவன் றேவீதழிச்
சிரமாலே யங்கர நெல்லியிற் காட்டவுந் தேர்ந்திலரே, (கங)

சிரவரிசைகரையணிந்த அங்கன். வச்சிரமாலே—வச்சி
ராயுதத்தையுடைய இர்திரனை. செம்மணி வச்சிரமுதலைய
ரத்தினங்களை ஆலயத்தில்வந்து தன்னைத்தரிசித்த தென்

ளவனுக்கு அளித்தவனே. தே—தெய்வம். (இதனை) இதழி
சிரம் மாலை—உயர்ந்த இதழிமாலை. அம் கர நெல்விபைப்
போலக் காட்டவும் (தூரபிமானிகள் சிலர்) தேர்ந்திலர்.

இலமா தரத்தம் விரும்பியைம் பாசத்தொ டெம்மியவாய்ந்
திலமா தரத்த பதியிய லோர்ந்தில மிக்கடற்பா
ரிலமா தரத்தகைக் கூடற் பிரானடி யேத்திலமெண்
ணிலமா தரத்தழி யாவாழ்வு நாம்பெற் றெப்படியே. (கஅ)

இலம்—இல்லம். எம்இயல்—பசுவிலக்கணம். ஆதரத்த
பதி. பாரில் அம் மாதர் அத்தகை எண்ணில் அம்மர் தரத்து
எனப்பிரிக்க. மாதர்—விருப்பம்.

படியங் கனைமுக மாந்தமிழ்த் தேயநம் பாண்டியதிற்
படியங் கனைகண் மணிகூடல் பாவை பயனடையும்
படியங் கனைவரு மேத்தால வாயிறை பற்றொளிசீர்
படியங் கனைமுடி யன்னுன் றனைமனம் பாவிக்கவே. (கஆ)

பூமிதேவியின் முகம் தமிழ்நாடு. அம்முகத்திற்படிந்த
அழகு மிக்க கண், பாண்டிநாடு. அக்கண்ணின்மணி, கூடல்.
அம்மணியிற் பாவை, ஆலவாயென்னுங்கோயில். அப்பா
வையிற்பற்றும் ஒளி, அக்கோயிலிலுள்ள இறை. (அவ்விறை
வனது) சீரைப்படி. கங்கை ஒலிக்கின்ற முடியுடைய அன்ன
ன்றனைப்பாவிக்குக.

பாவிய மன்றனை யாரு நிவர்த்தருள் பற்றிச்சென்று
பாவிய மன்றனை யான்கூடன் மேவிப் பணிந்திலன்
பாவிய மன்றனை யாவற லோதிமர் பாற்புரிந்தோம்
பாவிய மன்றனை யாவர் கடக்கும் பரிசெயிதே (கஉ)

பாவிப மன்றனை—பாந்த மன்றுடையானே. சென்று பா
வியம்—மேற்சென்று பாவித்திலேம். அன்று—அல்லது.
நம்பா வியம்—தம்பி ஏவலை.

பரமதத் தானை பவர்க்குள் கூடற் பகவதிகம்
பரமதத் தானை யுரியா யிருப்பப் பவசுதம்
பரமதத் தானை திரிகுல மர்க்கொள் பவநினக்கே
பரமதத் தானைவ ராட்டக் குலையுமெற் பாலிப்பதே. (௨௧)

பரமதத்தான் நைபவர், திகம்பர மதத்து ஆனை, சிதம்
பரம் அது அத்தானை, சினக்கே பரம் மதத்தான் லீவர், எனப்
பிரிச்சு, அது—பகுதிப் பொருள் விசுறு. தானை—ஆயுதம்.
மதத்தான்—வலிபீனல்.

பாலம் பரிக்கு மரிக்கண்ண கூடற் பகவதின் தன்
பாலம் பரிக்கு மரிமதர்ச் சேற்கட் படலைசுற்றைம்
பாலம் பரிக்கு மரிக்கீந்த தெங்ஙனப் பாலுமற்றும்
பாலம் பரிக்கு மரியா யவடந்த பாக்கியமே, (௨௨)

அரிக்கண்—அக்கினிக்கண். நின்றன் பால்—உன் இட
ப்பாகம். அம்பு அரிக்கும்—பாணத்தை அழிக்கின்ற. படலை
—பூமலை. லீம்பால் அம்பு—கந்தலாகிய மேகம். அரிக்குமரி
—பஞ்சைவிறக் குமரி. அப்பாலும்—அவ்விடப்பாகமும்.
பால் அம்பு—பாற்கடல்.

பாக்களை யோதினங் கொன்னே யுலோபர்க்குப் பாடித்தத்தம்
பாக்களை யோதி யுடையார் விழையும் பயன்களருள்
பாக்களை யோதிம வாவியங் கூடற் பதியமர்ந்த
பாக்களை யோதி யிடத்தானை யாதுகொல் பாடலுதே. (௨௩)

பாக்கள் ஐயோ இனம். தத்தம் பாக்களை—தத்தம் ஒளி
யைக் களைகின்ற. ஓதியுடையார்—இழித்தற்குறிப்பு. அருள்
பாக்கு—அருளுடம்படி. அனை—நீனைத்தோகை. பா ளள் ஐ
ஓதி இடத்தான். ஒளி—சுண்டுப் புகழ். பா—பார்த்.

பாடவந் தானின் றணங்கன்செய் வானிசைப் பாணிநுயர்
பாடவந் தானின் றலைமைக்கென் னோமதற் பார்த்தெரித்த
பாடவந் தானின் றவன்செயன் மாற்றிலை பைம்பொதியப்
பாடவந் தானின் றணங்காவி கூடன்மெய்ப் பாவகனை (உச)

பாடவம்—சாரமர்த்தியம். தான்—அசை. நின் னு—எ திர்த்து
நின் னு. இருவர்பாட—தும்புரு நாரதரிருவர் வீணுகானம் பாட.
வந்தான்—இவளுங்கு அருள் வந்தான். எரித்த பாடு—எரித்த
பெருமை. பாட வந்தான்—தூன்படுசெய்கின்ற தென்றலால்.
அணங்கு ஆவி இன்று. மெய்ப்பாவகன்—அக்கனிமேனி
யன்.

பாடவனை யாகத் தனைகேசுக்கு வார்த்தருள் பாலித்தவர்
பாடவனை யாகத் தவியார் முதல்வனிப் பாருமற்றும்
பாடவனை யாகத் தமர்வாண்டென் கூடற் பதியனருட்
பாடவனை யாகத்த வென்றேவன் னுன்றனைப் பாடுமினே. (உரு)

அவர் பரவத்தை கைக்கின்ற முதல்வன், யாகத்து அவி
ஆர்முதல்வன் என்க. பாவு அனையை ஆகத்து அமர்வான்.
அருட்பாவன் (ஆகிய) அன்னுன்றனை. ஐயா கத்த என்றே
பாடுமினே.

பாடவங் கொன்றை யருள்கூட மத்தம் பாதர்வைத்துப்
பாடவங் கொன்றை யருள்வார்க் கருளும் பரனளிபண்

பாடலங் கொன்றையென் றாய்மது ரேசன் பழமறையான்
பாடலங் கொன்றைய லார்க்கெங்ங னீவனிப் பாரகத்தே. (௨௬)

பாமி அல் அம் கொன்று—துன்பஞ்செய்கின்ற (மல)
இருளின் வலியைக் கொன்று. அம்—ஈண்டு வலியைக்குறித்
தது. பாமி அலங்கு ஒன்றை—பெருமைவிளங்கும் சிவத்
தை. பண்பாமி கொன்றை அலம், பாடலம் பழ மறையன்
கொன் தையலார்க்கு எனப்பிரிக்க. அலம்—போதுமெனல்.
பாடலம்—குதிரை.

பாரம் பரியநிற் கேயடி யேனிடர் பாற்றுதனின்
பாரம் பரியலை யின்றெனின் மீட்டுநின் பாலதன்றே
பாசம் பரிய புகழ்ச்சேருங் கூடற் பரமமறைப்
பாரம் பரியவென் னுணவக் கோளறப் பார்த்தருளே. (௨௭)

பாரம்பரியம் — பரம்பரையாக. நின் பாரம்—நின் கட
மை. பார் அம் பரிய புகழ்—பாரில் அழகிய் பருத்த புக
ழ். மறைப்பரிய என்க. பாரம்—குதிரைச்சேணம்.

பாரங் கதப்பதி விண்போற்று் கூடற் பகவசடா
பாரங் கதப்பதி யாதெழுங் தார்த்தவப் பாணிவைத்தோய்
பாரங் கதப்பதி நூலன்பர் போற்றும் பரவருட்கண்
பாரங் கதப்பதி கந்துனைக் கூடவென் பாவகமே. (௨௮)

அங்கதப்பதி—பாதலம். சடாபாரத்தில் பாணிவைத்
தோய். பதியாது எழுந்து ஆர்த்த கதப்பாணிஎன்க. கதம்—
கோபம். பதிநூற் பாசங்கத அன்பர். என் பரவகம் அங்க
தப்புஅது இகந்து உணைக்கூட அருட் கண் பார் என்க. பாசங்
கதர்—கரைகடந்தோர். அங்க தப்பு—உடற் குற்றம். என்
கை நோக்கி இயல்பாயிற்று. அது—பகுதிப்பொருள் சிறுதி.

அகத்தா னவநில நீருக்கி வான மனித்தவனன்
பகத்தா னவநி ரதிசய வாழ்வடி யார்க்கருளி
யகத்தா னவநிரை மாமணி வாணிக னுமதுரை
யகத்தா னவநி தொழும்பத மேநமக் காதரவே. (௨௧)

அகந்தையுடையதானவநிலை. அது—முப்புரம். அன்பு
அகத்தான்—அன்புள்ள மனத்தில் வசிப்பவன். நவ நிரதி
சய வாழ்வு (என்றும்) புதிதாகவே (அனுபவிக்கப் பெறும்)
அளவிலானந்தம். அருளிய கத்தா நவநிரை மாமணி மதுரை
அகத்தான்.

(நிரோட்டகம்)

ஆதரித் தானந்தத் தாழக் கருதடி யாரிடர்கண்
டாதரித் தானந் தரநாட ரேத்தா னங்கையினி
லாதரித் தானந்த நாகெல்லே செய்ந்நக ரத்தடையா
ராதரித் தானந் தனிற்சுர நீட்டி யிலைந்தனரே. (௨௦)

கண்டு ஆது அரித்தான்—கண்டால் அதை (உடனே)
அரிப்பவன். அது ஆது எனநீண்டது. இறந்தகாலம் துணி
வுணர்த்திற்று. கையினில் ஆதரித்தான். அந்த—பண்டறிச
ட்டி. நாகு—கடைக்குறை. ஆதர்—கீழ்மக்கள். இத்தா
னம்—இப்பூமி.

அருமந்த வாழ்வெனப் பெற்றேன் வயிறு மழலவடி
யருமந்தவானும் பணிகுடல் வெற்படுடை டாங்கனவே
கருமந்த வான்குரந் சென்றதந் தோவென் னருமையம்பு
வருமந்த வாசமும் போலவென் னோடிங் கமர்ந்தனனே. (௨௩)

அந்த வானும்—அழகிய வானுலகத்தாரும். அனல் ஏக
அரும் அந்த வான் குரம்—அனலும் செல்லமுடியாதஅந்

தத்தைச் செய்கின்ற பெரியசுரம். பூவரும் என்பதில் அர்சாரியை. “பூவர் சேவடி.” என்பதிற்போல.

அமலந் தாங்கமொன் றுச்சலம் வேறென் றமைத்துவந்தே
யமலந் தாங்க மிசைப்பாணர்க் கால்ந் காற்றியுழுள்
ளமலந் தாங்கப் பகைசாய்த்தி யென்பகைக் கங்கண்ணிளேக்
கமலந் தாங்கர லிற்குட லாயல் தாணவமே. (௩௨)

அமல் அந்தாங்கம் ஒன்று—பொருந்திய ரகசிய நோக்
கம் ஒன்றாயிருக்க. சலம் வேறு ஒன்று அமைத்து வந்து—பு
றத்தே விபாசம் வேறென்றாகக்காட்டி வந்து. அமலம் தரம்
கம் மிசை—அமலமும் உயர்தாழுமுள்ள சிரமீது. உள்ளம்
அலந்து அரங்க—மனம் வாடி வருந்த. நோக்கம் அல
ம்—கட்பார்வை (ஒன்றே) போதும். தரம்—மலை.

ஆண்டலை யானை யளித்தானை யென்னை யடர்பவந்துய்த
தாண்டலை யானைத் தமிழ்க்குட லானை யழுக்ககற்றி
யாண்டலை யானை யவாமலெற் காத்த வருண்முதலை
யாண்டலை யானை யுரித்தானை யன்றிமற் றுர்துணையே. (௩௩)

ஆண்டலை—சேவற்கொடி உய்த்து ஆண்டு அலை யானை.
அகற்றி ஆண்டு அல்லை யான் நயவாமல். ஆண்டலை யானை.
தல்—முதன்மை. அது சுண்டு வலியின்மேற்று.

ஆரந் தர்க்குங் கெளரிய னாக வயின்மதலை
ஆரந் தர்க்குளக் கோளுக் கிசைய வளித்தவற்சே
நாரந் தரிக்கு மியற்கையர்குட லானுக்கிவ
நாரந் தர்க்கு வலையம் பார்க்க வழுங்குமன்றே. (௩௪)

மதலையார்—பூருபுவிநிக்க. அந்தரிக்கும் இயற்கை—
கதியற்ற நிலைமை. இவர் ஆர் அந்தர் எனப்படுக.

மன்ம முடிவத மாநிக் குனித்து வழுதியுள்ள
மயதஞ் செய்யால் வாயன் மலாடிமுன்
மனறம்

மன்றம் ரும்பத முங்கசக் கத்துயர் வாட்டமெல்லா

மன்றம் ரும்பதம் பார்த்தோது வாயென் மடக்கின்றையே. ()

உள்ளம் மன்றம் அரும் பதம் செய்—மனத்தை நிச்சய
மாக அரிப பக்குவம் செய்த. மன் தமரும் கசக்க பதமும்
கசக்க. பதம்—அன்னம். மரும் பதம் பார்த்து—மருவும்
சமயம் பார்த்து. மன்ற ஓதுவாய்—தெளிவாக ஓதுவாய்.

கிளைவாக னத்த மணியீதி யுற்றுக் கெழுமியறிந்

கிளைவாக னத்த நடைகாண லுற்றுக் கிடைத்தனன்கைக்

கிளைவாக னத்தயில் வற்றாள்பொற் கூடற் கிழவவுப்குங்

கிளைவாக னத்தன் மலர்மாரி சூழ்ந்துடல் கீண்டனவே. ()

கிளை வாகம்—உறவாகிப இடபத் தின்மீது. நத்த—விரு
ம்ப. நிற்காண லுற்று என்றியையும். கிளைவாகு அனத்த
நடை. கிளை—முங்கில். கைக்கிளை கிடைத்தனர். வாகு
அனத்து அயில்வு. வாகு—அழகு. கிளை—இடைக்குறை.

அனந்தனை யாரங் கமலப்பொன் வாலி யமர்மதுரை

யனந்தனை யாரங் கமலர்ப் புயத்தினி லாற்றினன்பை

யனந்தனை யாரங் கமலங் களஞ்சிர மார்த்தவற்சாரந்

தனந்தனை யாரங் கமலப்பொற் றுளினி யார்க்குரித்தே. (௩௭)

அன்னத்தை ஆர்க்கும் அம் பொன் கமலவாலி. மதுரை
யன். நந்தனது நைந்த நிறை அங்கம். பை அனந்தனாகிய ஐ
ஆரம் களம் கமலம் சிரம். சாரந்தனம் தனை ஆர் அங்கு. நந்
தன்—விஷ்ணு. நிறை அங்கம்—முழுவெலும்பு. கமலம்—
நீர். தனை—அளவு. ஆர்—அருமை—“சிந்தையாதிதம்” என்
றதிற்போல. அருமை—சுண்டு இன்மை.

தேவாலையங்க ணுடைந்தாறு சேறலிற் செந்நெல்விளை
தேவாலையங்க ணரசாளுங் கூடற் சிவபுரமா
தேவாலையங்கண்டு மூன்றுக் கிறையென தேற்றவுமீ
தேவாலையங்கண் டனமாமிதிலெனத் தேர்கிலரே. (௩௮)

தே ஆலை அம் கண் உடைந்து ஆறு—தித்திப்புள்ள கரு
ப்பஞ்சாறு கணுக்கிளுடையப்பெற்று ஆறுக. விளை தே—
விளையும்இடம். வால்—மீனாகி லயம் கண்டு—சங்காரஞ்
செய்து. (அதனால்) முத்தொழிற்கும் நீயே இறை என்பது
தேற்றவும் ஈ தே வால் இதில் ஐயங் கண்டனமாமெனத்
தேர்கிலரே. வால்—உண்மை

ஏற்ற மருங்கொடி யார்கூட லின்றென் நெழுந்திதழி
யேற்ற மருங்கொடி பூண் டலைக் கீந்திலே யேகுறுவை
யேற்ற மருங்கொடி யாராய் வருத்த விரும்பழியஞ்
சேற்ற மருங்கொ டிருநாம மேன்மது ரேசவின்றே (௩௯)

அமரும் ஏற்றுக்கொடியாய், கூடல்—கலவி. இதழி ஏற்ற
—இதழியேனும் (தருக என்று)யாசித்த. மருங்குஒடிமுலை
க்கு. ஏகுறுவையேல். இறும்—இறுவன். (இப்படி முடியுமிட
த்து)பழியஞ்சு(சுந்தரனென்று நீ)கொள் ஏற்றம் மருவுந்தி
ருநாமம்(இனிஉனக்கு)வன்.

இன்றக லாச வியன்மார்பர் சொற்கருத் தெண்ணலன்ப
யின்றக லாசவி யன்னார் கணப்பொழு தேகிடத்து
யின்றக லாசவி கண்ணொன் வெள்ளை யிசைத்தனக்கு
யின்றக லாசவி லஞ்சியங் கூடற்க ணேற்றதன்றே. (௪௦)

இன்று அகல் ஆர. பயின்ற கலாசவி. துயின்ற கல்
லார், அவி கண்ணர் அவிந்தகண்ணர். வெள்ளை—வெண்பா.

அது கண்ணுடையரென்னுமுதற்று. குயின்ற இலஞ்சி கல்லார் இலஞ்சி என்க. கல்லாரம்—செங்கழுநீர்.

அன்ற வரித்த புரமுவர் வாழ வருள்கொடுத்த
வன்ற வரித்தவி சேரிய மாறனம் மாணவமா
மன்ற வரித்த திரைநீத் தருள்வ னாதற்கினிவே
றன்ற வரித்த கொடிக்கூட லாணை யடைதிநெஞ்சே. (௪௧)

அன்ற—அன்றி. கொடுத்தவன் தாவு அரித்தவிசு. அன்று ஆவரித்த திரை. இனிவேறு அன்று. இனி (நீ செய்வது) வேறென்றன்று. வரித்த கொடி — இடபத்தை நியமித்த கொடி.

அடையல ராகவத் தேர்ச்சயி லேதுணை யாகவந்திடு
கடையல ராக வருந்தனி மார்க்க மடியாரீடு
மடையல ராக வனைகூட லான்வெற்ப வன்புமிக்க
வடையல ராக வனவிடை யாயென் றணங்குறுமே. (௪௨)

இங்கு அடையல் அரா கவரும். இடம் அடை. மிக்கவள் தையல் அரா கவன விடையாய். கவனம்—வேகம். அணங்கு—துன்பம்.

அணங்கா தரத்த வடிபேர்க் கரிய ளாருருமிந்த
வணங்கா தரத்த மதுரையுஞ் சேயத ணியதிரா
வணங்கா தரத்தய பிற்பக லின்றரு ளாரிமவெற்
பணங்கா தரத்தனை பாகத்தன் சீரிங் கறைந்திருந்தே, (௪௩)

அணங்காது அரத்த அடி. இந்த அணங்கு ஆதரத்த மதுரை. அருள் ஆர் இம வெற்பன் நம் காதரத்து அன்னை பாகத்தன் சீர் இங்கு அறைந்து இருந்து பிற்பகல் ஐப ஆதரத்து அங்கு அண் எனப்பிரித்துக்கூட்டுக.

இருந்தனங் காரண மாகவென் னீத்தன ரேகியங்க
 ணிருந்தனங் காதலர் பொய்த்தா ரெனவிரங் கேல்வையக
 ணிருந்தனங் காத்திரத் திற்குட ரலரு மெனைக்கொலுந்
 யிருந்தனங் காளிச் செயலாங் கவர்க்குற் றியம்புமினே. (சச)

அங்கண் இருந்த நம். மகளிர் உந்து அனங்காத்திரம்
 நீயிர் உந்து அனங்காள். மகளிர் அலர் அனங்காள் நீயிர் எ
 ன்றியையும். உந்து உயர்ந்த.

இயம்புக வானந்த மேகளங் சார்குழ லிக்குரைகண்
 ணியம்புக வானந்த ரம்பை யிடத்தின னிம்பர்க்கிரங்
 கியம்புக வானந் தனிலேற்ற வேணி யிமையவாநாட்
 டியம்புக வானந்த வாழ்வருள் கூட லிறைபெயரே. (சரு)

பெயரே இயம்புக என்றியையும். வால் நந்தமே. அம்
 புகண்ணி. கவான் அந்த ரம்பை. வரனம் தனில் அம்பு உக
 இரங்கி ஏற்ற வேணி. நாட்டு இயம் புகு கூடல் அவ் ஆனந்த
 வாழ்வு அருள் கூடல் என்க.

பெயரா தரித்திலங் குங்கொடிச் கூடற் பிரான்களம்
 பெயரா தரித்திரி கேள்வன்கங் கானமும் பேணுமான்
 பெயரா தரித்திர வானிலை சேரிப் பிறங்குநெறிப்
 பெயரா தரித்திர மோரா ரவரொடும் பேசலமே. (சசு)

பெயர் ஆ தரித்து இலங்கும் கொடி. பெயர்—பெருமை.
 கரளம் பெய் அரா. தரித்திரி—பூமி. அரன் பெயர் ஆதரி
 த்து. நெறி பெயர் ஆதர். பெயர்தல் — நீங்குதல்.

சலமா கவரு மிமையா சலன்முற் றனையையென்னுஞ்
 சலமா கவரு மிமைமதி வேணிய தண்மலயா

சலமா கவரு மிமையோர்சொல் கூடற் றவைவுச்சுந்
சலமா கவரு மிமைநீக்கி யாணிற் றைப்படவே.

(சஎ)

சலம் ஆக வரும் தனையை என்னியையும். சலம்—கோ
பம். என்னும் சலம்—என்கின்ற கங்கையை. ஆ—ஆச்சரிய
க்குறிப்பு. கவரும்—கிரகித்த. இமை—வினைத்தொகை. மலை
யாசல—விளி. மாக அரும் இமையோர். உள் சஞ்சலமா
கவரு இம்மைநீக்கி ஆள்—மனச்சலனத்தைச்செய்யும் கரிய
கவர்படுகின்ற இந்த மையை நீக்கி ஆளுக.

பட்ட மருந்துவக் கென்பாரம் பித்தன் பாவுதன்பேர்ப்
பட்ட மருந்துவ தாலம் பவிக்கம் பரிவெஞ்சினம்
பட்ட மருந்துவல் லானுல வாயம் பதியனுதற்
பட்ட மருந்துவன் பாலென்கொ லோமனம் பற்றினனே. ()

துவக்கு அமரும் பட்டு. என்பு ஆரம். பேர்ப்பட்டம்
பித்தன் அருந்துவது ஆலம். (அல்லது) பவிக்கம். வெஞ்சின
ம் பட்டு அமர் உந்து வல் ஆன் பரி. அம் பதி ஆலவாயஞ்சிப
உவன்பால் துதலிற் பட்டமணிந்த மருந்துபோல்வாளாகிய
இவள் மனம் பற்றினள் என் கொலோ.

பற்றார கம்படுக் குந்தமிழ்க் கூடற் பரவிருளிப்
பற்றார கம்படுக் குந்தடக் கைப்பிடி பரப்புணரும்
பற்றார கம்படுக் குந்தனி நாதனின் பாதங்களே
பற்றார கம்படுக் குந்தம நீத்தருள் பாவிப்பையே.

(சக)

பற்றார் அகம்—பகைவரது அகந்தையை. இருளிப்பல்—
பன்றிக்கொம்பு. தார—விளி. கம்பு அடுக்கும் தடக்கைப்பிடி
டி—விஷ்ணுவாகிய பெண்யானை. புணர் உம்பல்—விளி, தார

கம் படுக்கும்—தாரகத்திற் சயனிக்கும். சயனித்தல்—நண்
டு நீங்காது சேர்ந்திருத்தல். பாதங்களை புற்று. ஆர் அகம்
படுக்கும் தமம்—அரியமனசைத் தன்வசப்படுத்தும் இருள்.

ஏதம் பலவா யலைக்கவும் பூங்கொடி யேந்துமதி

யேதம் பலவா யமுதளித் தாள்கவென் றேக்கறுமெற்

கேதம் பலவா ணனைக்கட லெந்தையை யேத்தியரு

னேதம் பலவாழ் வெனக்கவர் தார்தம் மினம்பெறலே. [௧௧]

பெறல் ஏற்கு ஏது என்க.

இனமா கமற்றென் நிலாவழு தேமது ரேசனன்ப
ரினமா கமந்தமிழ் வேதமெய்ப் போத மியும்புகிட
யினமா கமவொலி கேட்கின்ற தாவிக் கிடருறலே
கினமா கமன்மரு வியசிகைக் கூட லெயிற்பதியே. [௧௨]

ஒப்பாகவேறென்றில்லா அமுதே. அன்பர் இனம்.
கிடைப்பின்—பாடசாலையின் கண்ணே. அமா—அதிசயக் குறி
ப்பு. கம ஒலி—சிறைந்த ஒலி. ஏகினம் மாகம் மருகிய சிகை.

புதியா ரகத்தைக் கிடனாக் குவருளம் பற்றருளென்

பதியா ரகத்ததென் றோர்ந்தவர்ப் போற்றிலர் பல்லுயிர்க்கும்

பதியா ரகம்ப மதகரித் தோலம் பரமதுளைப்

பதியா ரகனமர்ந் தேத்துமெந் தாயிவர் பாவமென்னே. (௧௩)

பதியார்—தாழார். உளம் அகந்தைக்கு இடனாக்குவர்.
பற்று அருள என்பது யார் அகத்தது. பற்று—அன்பு. பல்
லுயிர்க்கும் பதி விளி. ஆர கம்ப மதகரி. ஆரம்—முத்து. னது
ணைப் பதியார் அகன் அமர்ந்து.

பாவக னிந்தனங்கேரம் மிழுதெனப் பல்லுயிரும்

பாவக னிந்தம சூம்மதிற் கூடல பஃறொழில்செய்

பாவக னிந்த மதிமலி வாங்கெனப் பாணர்க்கருள்
பாவக னிந்தரு ளாயெனின் வேறொரு பற்றிலனே. (௧௩)

பாவகன் இந்தனம்—அக்கினி விறகு. பல்லுயிரும் பாவு
கூடல. (ஒருதொழிலுஞ்செய்யாது) பஃறொழிலுஞ் (செய்ய
வன் போலக்காட்டும்) பாவகனே. பாணர்க்கருளிய பாவ
—பாட்டையுடையவனே.

இலம்பக வாணுத லார்க்கேவ லேசெய் திரந்தவர்த
மிலம்பக வாஞ்சை யொழியா துலேந்துலேந் தேசுவனென்
னிலம்பக வாமது ரேசுவெண் ணீற்றி னெழில்கொணெற்றி
யிலம்பக வானத் தமிழாத வன்பமென் றெய்துவனே. (௧௪)

இலம்பகம்—துதலணி. அவர்தம் இலம்—வீடு. பகவா
ஞ்சை—அல்குலாச்சை. ஏசுவன் என்னில் அம் பகவா, நெய்
றியில் அம்பக.

எய்ய மருங்கு மதன்மதி காய வினையத்தென்ற
லெய்ய மருங்கு வளைக்கண்ணி யன்னைய ரேசப்பெற்ற
ளெய்ய மருங்குலைப் பூங்கானிற் கேழற் கிரங்கியநீ
யெய்ய மருங்குவ ளாவினென் னுமது ரேசவின்றே. (௧௫)

மதன் மருங்கு (சின்து) எய்ய, தென்றல் இளைவிக்க
எய்—இளைக்கின்ற. அமரும் கண் குவளைக்கண் என்க. அ
மர்—பேர். எய்—முள்ளம்பன்றி. பூங்குலை—பூங்கொத்து.
நீ எய்—நீ அறி. அமர் உங்கு உவள்—உவ்விடத்து(உன்னை)
விரும்புகின்ற உவள்.

வித்தக வாதபு ரேசரையாண்டவ வீமதன்கோ
வித்தக வாதனை செய்தன ஞாது வீரநிப்பா

வித்தக வாத மயிலிறம் தாலொண் மிடறுபைங்கா
வித்தக வாதமிழ்க் கூடலென் தாயிங் விவேகிக்கவே. (திசு)

பைங்காவி—கருங்குவளை. தகவா—தகுதிபுடையனே.
வீமதன்—இறந்த மன்மதன். கோவித்து அகவாதனை செப்
தன்ன (அதனால்) அகவாத மயில்போல்வாள் (என்றும் உ
ன்னையே) பாவித்தும் இறந்து படுவாளானால் வீரம் யாரு
டையதாகும் இவற்றை விவேகிக்க.

விவேகந் தாமன்றிங் கோர்கொடி தாங்கிநு வெற்பினம்மா
விவேகந் தாச்சென் றிபந்தெறப்பாயுமங் வேலையின
விவேகந் தான்மது றேசன் னருளென வீரனுத
விவேகந் தரவீ யுளநா ளளவுன்ன வீட்டினனே, (திசு)

நம் ஆவி—நமது ஆவிபோல்வாள். இபம் வேகம் பொ
ருந்தச் சென்று தெறப்பாயும் அங்வேலையின். அவிவே—அ
விதலையே. அருளென (ஆண்டுப் போந்த) வீரன் உதவி
வேகு அந்த ரவி உள நாளாவும் (நாம் அந்நன்றியை) தினை
க்கும்படி வீட்டினன். (ஆதலால் நீங்கள் நம் ஆவிபோல்
வரளுக்கு வேறு நாயகனைப் பேசும்) விவேகம் தாமன்று.

வீயலங் காரக மோந்தரு ணுற்பொருள் வேட்டறியேம்
வீயலங் காரக வாவியங் கூடலு மேவீலமா
வீயலங் காரக கிங்கைய னோக்கிலம் வீண்மனப்பா
வீயலங் காரகத் தேயான் பதமென்று மேவுதுமே. (திசு)

காரகம் ஓர்ந்து—வினைமுடி புணர்ந்து. ஆலம் கார் அக
வீ வாவி—நிறைந்த நீரைத் தன்னிடத்துக்கொண்ட மலர் வா
வி. மாவீ கடுக்கை—கரியவண் பிடியுங் கொன்றை. மனப்பா

வி—விளி. அறியேம் மேவிலம் நோக்கிலம் (ஆதலின் இவைநோக்கி வருந்தி) வியலம்—இறந்திலம், அல் அங்கு ஆர் அகத்து ஏயான்.

மேவல ராவிய ழித்தருள் வாளை விரைப்போன்மரை
மேவல ராவிய தெத்தாடிக் கூடிமுன் வீழ்ந்துதுதி
மேவல ராவியங் கூரால வாயன் விழைந்துநம்மை
மேவல ராவியன் வாழ்வுந் திருக்க விதிப்பனெஞ்சே. (௧௯)

மரை அலர் மேவு ஆகி. துதி மேவு—துதித்தலை வி
ரும்பு. அலரா இபம் கூர்—விரிந்து வாத்திபகோஷம் மிகுதி.
ன்ற. நம்மைமே வலரா—மேம்பாடுள்ள வல்லவராக— ஆல
வாயன் விதிப்பன்.

விதியரி யங்களை மார்பனைத் தேவெனும் வெண்மையுந்து
விதியரி யங்களை கூடல் வேகஞ்சொல் வீணரைச்சேர்
விதியரி யங்களை காலஞ்சுத் தாத்து விதபதமே
விதியரி யங்களை யந்தாற்று சூலவிவ் வேண்வேனே. [௧௦]

விதி—பிரமன். அரி—இந்திரன். அங்களைமார்பன்—
விஷ்ணு. (இவர் முதலிப்பிறந்திறந்துமுலுஞ் சிவர்களைத்) தே
வெனும் வெண்மையும்—பரதெய்வமென்றெண்ணும் வெ
ள்ளறிவும். துவிதியர் ஏகஞ் சொல் வீணரைச் சேர்விதியும்
அரி. உம்மை தொக்கது, அங்கம் நைகாலத்தில் சுத்தாத்து
விதபதமே விதி. அரி அங்கம்—விண்ணின் முழுவெலும்பு.
நயந்து ஆற்று சூல.

வனந்தர மாக நகில்களங் கண்ணிடை மங்கைபங்க
வனந்தர மாகஞல் கொன்றயங் கூடல் வாதனைக்கொள்

வனந்தர மாக மலேதில்லை முற்பதி மன்னிட்டு

வனந்தர மாகணஞ் சூழநின் ருடல்சொல் வாய்மலர்ந்தே (சுக,

வல் நந்து அரம் மாகம். வனந்தர—நீரைத்தரித்த
வனே. மாகஞல்—வண்டிகடுணருங்கிய. கைகொள்வனம்
தர—கையிற் கொண்ட அழகிய சிரசை யுடையவனே. இங்
வனம் கணஞ்சூழ நின்று ஆடல் தரமா.

மலரம் பகத்தலை மாலையுண் டாக்க மதிவருத்த

மலரம் பகத்தலை மாலையும் வாட்டு மதனெரிய

மலரம் பகத்தலை மாலையுக் கூடலர் மாட்டுரைத்த

மலரம் பகத்தலை மாலையுஞ் சந்தனம் வந்தனமே, (சுஉ)

மலர் அம்பு அகத்து அலைக்கின்ற மாலையுண்டாக்க,
மலர் அம்ப கத்து அலை மாலையும்—விரிந்த நீரையுடைய
கத்துகின்ற அலையும் (கடலும்) மலைக்காலமும். எரிய மலர்
அம்பக தலை மலை உ கூடலர் மாட்டு உரைத்து அமலர் அம்
அத்தலைமாலையும் பகு—எரியும்படி விழித்த கண்ணையும் தலை
வரிசைகளையுமுடைய உந்தக்கூடலர் பக்கத்தினின்றுரைத்து
அவ்வமலையுடைய அழகியமுதன்மையாகிய (அந்தக்கொண்
றை)மாலையும் பகுத்துக்கொண்டுவா. சந்து அனமே வந்தனம்

வந்தனஞ் சந்தனப் பாரவென் றேத்தி வணங்கித்தம்பா

வந்தனஞ் சந்தனல் லானன நோக்கி வகுக்கவிண்ணு

வந்தனஞ் சந்தன மையம் பெறுமல் வருந்தியதோ

வந்தனஞ் சந்தனக் கொங்கைநன் மாற்றம் வழங்கலதே (சுங)

சந்தனக் கொங்கையையுடையாளே வந்து அனம் நன்
மாற்றம் வழங்கிலது (ஆதலால் அது சென்றபொழுது)

விண்--விண்ணவர், சந்தனப்பாரவந்தனம் என்று ஏத்தி
தம்பாவம்--ரதமாகப்பூமியைக் கொண்டவனே வந்தனம்
என்று துதித்துத்தமது கருத்தை, தன் அஞ்சு அந்த நல்
ஆனனம் நோக்கி வகுத்துக்கூறுதலால், உவந்தநஞ்சு அந்த
னுடைய அமையம் கிடைக்கப்பெறாமல் வருந்தியதோ. (கூறு
வாயாக)

கலங்கலை யன்னைநின் னேதிறைத் தோகைதண் காரென்றி தழ்

கலங்கலை யம்மத் தணியார மூரனுங் கண்டகவுங்

கலங்கலை யங்க ணிருந்தார் பிழைத்திலர் காராவ

கலங்கலை யத்தர் மதுரேச ரன்பர்சொற் காணுதியே (கூச)

அன்னையே கலங்கா தொழிதி, தோகை நின் ஓதிறைத் கா
ரென்று (நினைத்து அதற்கிணங்கநின்) இதழ்--அதரத்தையும்
கல்லை அங்கு அலைக்கின்ற முலையிலணிந்த முத்து மாலைய
யும் மூரலையும்--கோப்பப்பூச்சி மலையருவி முலையரும்பு
களாக்கண்டு அகவுகின்றது. அம் கலைகல் அங்கண் இருந்
தார் பிழைத்திலர்; சொன்னபடிவந்துவிடுவர்; அவரோமது
ரேசரது அன்பர். கல்--வினைத்தொகை. அரவு அகலத்
திலும் கலை அத்தத்திலும் கொண்ட மதுரேசர்.

காணம் பலமனை மக்கன்மெய் வாழ்வெனக் கண்ணியொன் றந்

காணம் பலமனைந் தாய்தொண்டர் தந்தொகை கண்டவர்க்குக்

காணம் பலமனை யேற்றமு தீந்த கருணி வெள்ளிக்

காணம் பலமனை யந்தோ பணிந்திலை கன்னெஞ்சமே (கூடு)

கன்னெஞ்சமே, காணம் பலம் மனை--பெரற்கரசு வல்

லபம் மனைவி. ஒன்றும் காணம் பலம்--பயன் ஒன்றையுங்

கண்டிலம். [அப்படியாகவும் அவற்றிலேயே] மன் நைந்
தாய்—மிகநைந்தன. திருத்தொண்டத்தொகை செய்தவர்
க்கு, காணப்படுகின்ற அழகிய பலமனை தொறும் யாசித்து
அன்னங்கொடுத்த கருணையுடையவனாகிய அழகியவெள்
ளியம்பலமனனை அந்தோபணிந்திலே.

கன்னலை யம்பகுப் பாரைப்பொற் றேமலைக் கண்டினிய
கன்னலை யம்பட்ட மாரன்விற் போந்த கடுக்கையுமே
கன்னலை யம்ப நருஞ்ஞன் டெனவுயிர் காவினளே
கன்னலை யம்பன் மனையேகுங் கூடலிற் கண்ணுதலே [சுசு]

கன்னல் ஐ அம் பகுப்பார்—கரும்பின் அழகிய சாறு
பிரிப்பார். மார வில் பட்டது கடுக்கையும் போந்தது.
(ஆதலின்) இனி அகன் அலையம் ஏகன் அலை அம்பன்
அருள் (நமக்கு) உண்டென்று நினைத்தலால் உயிர்தாங்கியிருக்
கின்றனள். நல் ஐயம் பல்மனை யேற்கும் கண்ணுதலே
ஏகல்.

கண்ணுத லானை யளித்தாய் மறுகுறக் கண்டிவணிற்
கண்ணுத லானையி னஞ்சாப் பழிக்குக் கடவுளென்றிங்
கண்ணுத லானைப் பெயர்கோடி சீவ கருணிதறு
கண்ணுத லானை யருளாங்கொல்கூடற் கறைக்கண்டனே [சுசு]

ஆனையை அளித்தாய் இவள் நின்னையே கண்ணுதலால்
நையின், இவ்கண் நுதலா நைப்பெயர்--இவ்விடத்து [யாரும்]
கருதாத இழிபெயர். உது தறுகண் அல்லால் ஐ அருளாங்
கொல்.

கண்டங் கரியனைத் தென்கூட லானைக் கெளரித்த
கண்டங் கரியனைப் பல்பூத வண்டவ கம்புறம்ப

கண்டங் கரியனைச் சுந்தர மாற்றனைக் காலந்தொறுங்
கண்டங் கரியனை லீங்காழ்வு கோடல் கடைப்பிடியே. (சுஅ)

கௌரிதந்தகண்—இடப்பக்கத்தில், தங்கு அரியையு
டையனை. பல அண்டங்களின் அகமும் புறம்புமாகிய,
அகண்டம்—எல்லா இடங்களினும். கரியனை—சாட்சியா
யிருப்பவனை. கண்டு அங்கு அரிய நைவு இல்வாழ்வு.

கடையங் கடலி னெழுமால் கண்ட தடிமதுரைக்
கடையங் கடல்விடை யின்மீற் களித்த கௌரியனை
கடையங் கடப்பில் பவக்கடன் மூழ்கிக் கலங்கலறக்
கடையங் கடவயி ராவண மேற்கொண்முக் கட்கரும்பே (சுஅ)

கடைந்த அம் கடலின் எழும், மதுரைககடை— மது
ரையினிடத்து. அங்கு அடல் விடை இல்—விடையிருக்கும்
இல்லாகிய கொடியினிடத்தை, மீற்கு—மீனுக்கு. கடையம்
—கடையேம். அறக்கடு—அறும்படி முனிதி. ஐ அம் கட
அயிராவணம்.

கட்டங்கங் கொண்ட கரண்போத வரச்சங் கண்டவர்க்குக்
கட்டங்கங் கொண்டவங் கண்டனு காவணங் காக்க வுன்னிக்
கட்டங்கங் கொண்டன் பரிபஞ் சவற்கருள் காரணனைக்
கட்டங்கங் கொண்டல்செய் நான்மாடக் கடலிற் கண்டியுமினே

கண்டவர்க்குக் கஷ்டம் கங்கு அணுகாவணம், அங்கு
அங்கு கட்டு ஒண்டன் பரி, கண் தங்கு அம் கொண்டல்
செய்த நான்மாடம்.

கண்டனங் காதரங் கோட்டுக் கொடியுட் கவலற்றனோக்
கண்டனங் காதரம் பூங்கனை யேவுநின் கட்டிறலைக்

கண்டனங் காதரத் தேகுமந் நாளிமக் கன்மகன்சொற்
கண்டனங் காதரஞ் செய்கூட லான்முனுங் கண்டனமே, [எக]

கண்ணும் தனமுங் காதுகின்ற அரமுங் கோடும்போ
லுங் கொடிபோல்வாள் கவலுகின்ற சமயம் தெரிந்தும்
நோக்கண்டு—நோதலைச்சொய்து. அனங்கா மிக்க பூங்களை
யேவும் நின்கணுள்ள திறலைக் கண்டனம். லிச்சத்துடன்
ஏகும் அந்நாள் கன்மகளாகிய சொல் கண்டு அன்னம் விருப்
பஞ்செய் கூடலான் முன்னுங் கண்டனம்.

கண்டா வளியையுங் கற்றோற் கருத்தியக் கைதவன்றன்
கண்டா வளியைய பொன்னு டியர்மங் கலமணித்த
கண்டா வளியையி லாரத்த கூடற் கடவுளருட்
கண்டா வளியைம் புலப்பகை சாய்க்குங் கருத்தினையே [எஉ]

கண்டசரத்தையுங் கல்லாணைக்கு அருத்தி, அக்கைதவ
ன்கண்—அப்பாண்டியுனிடத்தில். தாவு அளி யிய—சென்
ற அருளையுடைய யினே. வளி அயில்—காற்றை உண்கி
ன்ற. அருட்கண். தா. கருத்தினை அளி.

கருத்த மரப்பணி செய்குல சேகரன் காதன்மரு
கருத்த மரப்பணி லக்கள மீற்கணி கண்ணுமழ
கருத்த மரப்பணி வேணியர் மாமடிக் கள்ளவணி
கருத்த மரப்பணி யேணிசெய் மாநகர்க் காவலரே. (எஃ)

குலசேகரனது காதலனாகிய மலைபத்துவசனுக்கு மருகர்.
உத் தமரப் பணிலம்—உந்த ஒலையையுடைய சங்கு. அழகர்
உத்தமர். மாமடி— மாமனாகிய, கள்ளவணிகர். உத் அயர்
அப்பணி— உயர்வுபொருந்திய அந்தப்பாம்பு.

காவல ராவதி கம்பட வாழ்ந்து களிப்பதிற்கங்

காவல ராவதி வேணிய தார கையிற்பொலிந்து

காவல ராவதி கழ்கூட லாயன்பர் கண்டமிச்சில்

காவல ராவதின் னுயாய்ப் பிறத்தல் கணம்பெறுமே. [௭௪]

அதிகம் பட—உயர்வுபொருந்த. கங்கா வல் அராவதி வேணிய. கா அலராவ பொலிந்து திகழ்கூடல். காவு அலர் ஆவ—தாங்குகின்ற அலர்ந்த இடபத்தை யுடையவனே. அன்பர் சுவை கண்டு கழித்த மிச்சில் தின்.

கனத்தானை வாகக் கனவாநை வாண்முன் கலவியும்வா

கனத்தானை வாக மரவூர் பிரான்கயற் கண்ணியொடே

கனத்தானை வாகயிற் சூலிதன் கூடற் கடிதுறப்பா

கனத்தானை வாகம் புறந்தரத் தேரைக் கடவுதியே. [௭௫]

கனத்தால் நைவு ஆக. வாகனத்து ஆனை வாகு அமர—
ஊர். கண்ணியொடு ஏகன், நத்தானை வாகு அயில் சூலி—வி
ண்டுவைக் (குத்தித்) தோளிற்றுக்கிய கூரிய சூலி. பாகன்—
பாகனே. நத்தாநை வாகம்—(இத்தேரோடு செல்வோமெ
ன) நத்திச்சென்று நைந்துடைந்த காற்று.

கடப்பணி யானை துதற்கண் ணிலட்டுகக் கைப்பெரும

கடப்பணி யானைப் பிரணவத் தீன்றெண்கர் கன்னிமரீஇக்

கடப்பணி யானை யனசாம் பவற்பெற்ற காரக்கரக்கற்

கடப்பணி யானையக் கும்மது ரேசனென் கண்ணவனே. [௭௬]

கடப்பு—கடம்பு. பெரும் அகடு அப் பணியானை—
பெரிய வயிற்றில் அந்தப் பாம்பையுடையானை. எண்கர் கன்

னி--கரடிமுகத்தராகிய சாம்புவர் மகள்* கடம் பணி யானே
அன சாம்பவன்--மதத்தையுடைய பணிகள் பூண்ட ஆனே
போன்ற சாம்பவன். கார்க்கு--முகில்போன்ற ராமருக்கு.†
அரக்கன் கட பணி--ராவணனைக் கொல்லும்படி பணித்த,
யான் நயக்கும் மதுரேசன்.

கண்ணனை யம்பகம் காற்றா வாழியங் கைக்கருளங்
கண்ணனை யம்பக வன்மது ரேசன் கடுக்கைபழங்
கண்ணனை யம்பகத் தாதைக் கியற்றிற் களித்தருள்வன்
கண்ணனை யம்பகல் கண்ணிய துன்னிக் கவல்வதென்னே.

ஐ அம்பகம் கால்தர-அழகிய கண்ணைக் காணில் அணிய,
ஐ அம்பகவன்--தலைவன் அழகியபகவன், நல் நயம் பக ப
ழங்கண், தாதைக்கு. வன்கண்ணன் நை அம்பு அகல் கண்
ணி அது உன்னி. பழங்கண்--துன்பம். அது-அக்கடுகை.

கவனத்த வாவர மீற்கண்ணி பாகவங் கட்கடம்ப
கவனத்த வாவர வென்றி யேத்திக் கருதிவந்திக்
கவனத்த வாவரம் வாங்கெனுங் கூடலன் கற்சுகங்கான்
கவனத்த வாவர னாடிவென் செல்கை கரைமின்களே [எஅ]

அரி கவனத்த ஆ அர கடம்பு அக வனதவா வர என்று
ஏத்தி வந்திக்க வல். நத்த வா வரம். கவனம்--வேகம். ஆ--

* இம்மகளைக்கிருஷ்ணர் விவாகம் செய்துகொண்டு நெடு நாட்
புத்திரனில்லாமல் வருந்தி மயூரகிரியடைந்து ஸ்ரீசுப்பிரமணியப்பெ
ருமானை வழிபட்டுத்தவங்கிடந்து அவனருளால் சாம்பவன் என்னும்
புத்திரனைப்பெற்றார். † இந்தராமரும் கிருஷ்ணரும் மூர்த்திபேதமா
யினும் மூர்த்திமானாகிய விஷ்ணு ஒருவரேயாதலால் பெற்ற கார்
க்கு என்று கூறியதென்க.

இடபம். தவாவர—கெடாதமேன்மையுடையவனே. கவ
னத்து (என்மீது வைத்த) கருத்துடன், அவா வரன்
நாடில்—விருப்புள்ள நாயகன் (இங்குவந்து என்னைத்) தேடில்.

கரையா மனத்த பருவம் பெறுநின் கருமலத்தைக்
கரையா மனத்தனை காணாத பாதந்த காதெனவே
கரையா மனத்தள் ளினுஞ்செலன் கூடற் கடியெயின
கரையா மனத்த வனைபன்றி யுண்டுகொல் கான் முளைக்கே[௪௯]

கரைபாத மனத்த. மலத்தைக் கரையாம். அனத்தன் ஐ
காணாத, என்வேகரையா—என்றே சொல்லி. மனதள்
ளிணும்—மிகத்தள்ளிவிடினும். எயில் நகர் ஐயா மன் அத்த.

கானம் படுக்குநெஞ் செம்பெரு மக்கண்முற் காணருணாற்
கானம் படுக்கு மான்சோமசுந்தரன் கட்கடுக்கை
கானம் படுக்கு மதிவேணி நின்னுமெங் கண்ணுரிபக்
கானம் படுக்குந் தலத்தான் பதமிழற் கண்ணின்பமே [௫௦]

கால் நம்பு—திருவடிபைநம்பு. நெஞ்சு—விளி அடுக்கும்.
இன்பம். நூற் கானம் படுக்கும் அரன்—தேவாராதி கீதம்
தன்வசப்படுத்தும் அரன். கடுக்கைகான் அம்பு மதி இவற்றை
அடுக்கி வைக்கப்பெற்ற வேணி. கான்—மணம். எங்கண்
ணும்நின்றும்—எங்கும் வசிப்பவராயிருந்தும், நிபக்கானம்
நீபவனமே அதிமுக்கிய சயனஸ்தலமாக்கொண்டவன்.

இன்பந் தனையரெல் லார்க்கும் பொதுவென் நிமகிரிசை
யின்பந் தனைய முலைத்தழும் பான்மது ரேசன்சண்பை
யின்பந் தனையமண் மாற்றற் கருளிறை யேத்தருணா
லின்பந் தனைய விதிப்பவு மந்நெறி யெய்திலவே [௫௧]

கிரிசையின் பந்து அனையமுலை. சண்பை யின் பந்தனை. அமண் நூலின்கண்ணே பந்தம் நைய்யும்படி பொது என்று விதிப்பவும்.

திலமலை யஞ்செயுஞ் செக்கில் தோபடுஞ் செய்தியின்னித்
திலமலை யம்முலை யாரால் வருந்தித் தியங்குறும்
திலமலை யட்டடி நாயேன் கருத்தைத் திருத்திகெ
திலமலை யம்மது ரேசனின் பாலன்பு செய்வதற்கே [அஉ]

ஆலயம் செய்யும் செக்கில் திலம்படும் செய்தியின், அந்
தில்—அவ்விடத்து. அமலை அட்டு—அம்மபக்கத்தைக்
கெடுத்தது. திருத்திடுகதில்—விரைந்து திருத்துக. அம்
ஆலயமாகிய மதுரை. தில்—இடைச்சொல், விரைவுணர்த்
தியது.

செய்யா ரமருஞ் சடையா யுளவில தேர்ந்தமனச்
செய்யா ரமரும் பதத்தாய் கயற்கண்ணி சேர்ந்தபங்க
செய்யா ரமரு மதுரேச வண்ணையர் தீங்கினியென்
செய்யா ரமருந் தொடங்குவர் போலும் தெனிக வின்றே [அஉ]

ஆர் அமரும் செய்ய சடையாய். மனச் செய்யார் அம
ரும் பதத்தாய். செய்யில் ஆரம் மரும் மதுரை. என் செய்
யார்.

இன்ற மணியற் திருணீக்கிச் சேட னெழின்முடிப்ப
யின்ற மணியங் கிடப்பூதி செய்கென வேன்றமுத
யின்ற மணியங்க ணுற்றது மாற்றி யிலக்குறுங்கு
யின்ற மணியற் கதிர்மணிக் கூடலை யேத்துமினே [அச]

இன்று அமண் இயற்று இருள் நீக்கி, பூதி பயின்ற
மண் (எங்கும்) இயங்கிடச் செய்கென (இருவர் வேண்ட

அதனை) அமுது அயின்று மணி ஏன்று அது மாற்றி (அப்
பூதி நெறியை) இலக்குறும் குயின்ற மண் இயல் கதிர் மணிக்
கூடலை. மண்—வினைத்தொகை.

மின்னங் கடக்கு நிரைமாட மேய வியன்மணியின்
மின்னங் கடக்குவை யல்லோடு கூடல் விழைந்தடையு
மின்னங் கடக்குஞ் சரத்துரி யானிட மேவுமலை
மின்னங் கடக்கு மிடற்றுரத் தான்பத மேல்வைப்பனே [அடு]

மின்னம் கடக்கும். மணியின்மின் அங்கு அட குவை
அல். அடையுமின். நம் உரியான் மலைமின் இடம் மேவும்
அம் கடு முடற்று அக்கு உரத்தான் அடையுமின் வைப்பன்
என்க. மின். சாரியைபெற்று மின்னம் என நின்றது. மதி
யம். வடிவம் என்பனபோல. மணியின்மின்—மணியினொளி.
என்க.

வைய மளித்தவன் கங்கையன் கூடல் வரன்மலைப்பா
வைய மளித்தவச் செய்யுசைக் கேகுழை வானினிநாம்
வைய மளித்தவர் பித்தவென்றார்க்கு வலித்தருட்கண்
வைய மளித்தவழ் கொன்றைய நெங்கருள் வானமக்கே [அசு]

மலைப்பாவை அம் அள்ளி தவ செய் பூசைக்கே குழை
வான். (அன்றியும்) அளி தவராகிய பித்த வென்றார்க்கு
வலிந்து அருள், கண் வைத்த கொன்றையன். இனி நாம்
வையம். நமக்கு எப்படி அருள்வான்.

வானம் பரவு தமிழ்க்கூட னாதன் மதியிதழி
வானம் பரவுறு வேணியன் மாறன் மனமகிழு
வானம் பரவுந் நதநடச் சேவடி மாற்றினவன்
வானம் பரவுயிர்க் குள்ளுயி ராய வழிமுதலே

வான் அம்பு—மேலானகங்கை. மகிழ்வான் அம்பரம் உந்தத நடம். வால் நம் பரவு உயிர்க்கு—சுத்தமான நமது பரந்த உயிர்க்கு.

முதலையம் பார்ப்பட்டத் தார்க்கப் பிற்பகன் முன்னிற்கெழு
முதலையம் பாவிற்கெய் சைவ சிகாமணி முன்னமுற்ற
முதலையம் பாலிகை பாலிரு காற்சென் முழுதுயிர்க்கு
முதலையம் பாவுஞ் சடைக்கட லான்றின முன்னுயமே [அஅ]

அம்பு ஆர் பட்டத்து முதலை ஆர்ந்த மகவு. முன்னில் கெழு முதலை—முன்னிலுமிக்கு விளங்குதலை. கிகாமணி யின் கருத்து உற்ற முதலை போலும் அழகிய அதரத்தினள் பால், முதலை—செந்நெட்டி. முழுதுயிர்க்கும் முதலை. நீர் பரந்தசடை.

முன்னம் பலவரும் வேங்கையும் சூத்தவெம் மொய்யிழையார்
முன்னம் பலவ ருயிர்சோர வீண்டி முருக்குமிதன்
முன்னம் பலவரு முன்மணச் செய்கையை முன்னுவெள்ளி
முன்னம் பலவருத் துங்கப்பொற் கூடன் முனைவெற்பனே []

முன்னம் பலவரும்—(தாய் முதலியோர்) கருத்து பல வாய்வருகின்றது. இழையார் முன் அம்பல் அவர் உயிர் சோர. இதன் முன் அம் பல அரும் முன் மணம்—இதற்கு முன்னமே அழகிய பலனைத்தருகின்ற அரிய முதல் மணம். முன் வெள்ளி அம்பலவர். முன்—முதன்மை. முனை—முங்கில்.

முனைத்தவ னம்பயில் வெள்ளிவெற் பாதிக்கு முன்னெழுந்து
முனைத்தவ னம்பயிற் கங்கையன் காலன் முனிவரன்கான்
முனைத்தவ னம்பயி லானாவி யென்றவன் மூன்பவமா

முனேத்தவ னம்பயிர்க் கங்கியக் கூடலின் மூர்த்தியன்றே[கய]

முனேத்த வனம்—முங்கிலையுடையகாடு. எழுந்து முனேத்தவன். அயில் அம்பு கம் கையன். முனிவரனது கான்முனேயாகிய தவனே காலன் ஆவி அயிலான் நம்பு என்றவன். நம் முள் பவம் ஆம் ஐ முள் தவம் பயிர்க்கு—நமது உண்டாகின்ற பிறப்பாகிய சிலேட்டும மென்னுமுள் செறிந்த காட்டுப்பயிர்க்கு. தவம்—காடு.

அன்றலை யாவியற் றைம்புல னூட்ட வலைதிதுன்னு
மன்றலை யாவிய கம்பிர மஞ்சொலி யற்றதுபற்
றன்றலை யாவியங் கேனக்கு மம்ம மளித்ததயா
லன்றலை யாவியக் குங்குட லானமக் காதாமே. [கக]

அன்றலை ஆ இயற்று ஐம்புலன் ஆட்ட அலைதி. அன்றல்—பகைத்தல். அன்று அலை துன்னு ஆவி—அநாதியே அல்லைத்துன்னிய ஆவியே. பற்று அற்றதன்று. நமது பற்றுக்கோடு அற்றதல்ல. அலையா இயங்கு ஏனக்கும்—அலைந்து செல்கின்ற பன்றிக்கும். தயாளன் தலையா வியக்கும்.

தரமலை யாதிகற் றேணிய தாகத் தளர்ந்தருக்
தரமலை யாதிகம் பட்டேங்க வூர்ந்தவர் தம்மியதத்
தரமலை யாதிகழ் தென்குட னாதவெந் தாயமர்சுந்
தரமலை யாதிகத் தம்பேரற்று நின்றன் சாண்சரணே. [கஉ]

தரம் மலை ஆதி—தலைமலை யணிந்த ஆதியே. அருகந்தர் அமா அதிக லயம் பட்டு ஏங்க கல் தோணி அது ஆக ஊர்ந்தவரது இதயமாகிய தரம் ஆலயா. தரம்—உயர்வு. சந்தர மால் ஐயா. மால்—பெருமை.

சரபந் தனைய விழிமுலை பாகமெய் சாற்றிதழிச்
சரபந் தனையவின் சொற்கூட லாயுய்த்துத் தாவில்வலிச்
சரபந் தனைய விருவே றுருவரி சாய்த்தவகோ
சரபந் தனையவிழ்த் தாற்றியெற் றுங்கநின் றண்கழற்கே.[கூ]

சரம்பந்து அனைய விழிமுலை. இதழிச் சர. பந்தனது
நய இன்சொல். வலிச் சரபம் தனை உய்த்து அவ் இரு வேறு
உரு அரியைச் சாய்த்த அகோசர. பந்தனை அவிழ்த்து நின்
கழலில் என்னை இளைப்பாற்றித் தாங்குக.

தணவாத் தனந்தனி யாயோலை நல்லைச் சபைத்தரும்
தணவாத் தனந்தனி டத்தா யிவணினைச் சாரவெண்ணும்
தணவாத் தனந்தனில் வேளே வழுத்துஞ் சதூர்மறைமந்
தணவாத் தனந்தனி றாஉமது ரேச சாதமிதே (கூச)

தணவா தனந்தனியாய்—(கயிலையினின்றும் நீக்கி) தன்
னந்தனியாய். சபையில் தரும் அந்தண. ஆப்த. நந்தன்
இடத்தாய். இவள் நினை சார எண்ணும் தண் அவா தனந்
தனில் வேள் ஏவை அழுத்தும். மந்தண ஆ தன் அந்தம்
நிறுஉம்.

சரமா வனத்த னலையாக்கொள் கூடன்மெய்த் தாணுவெற்பர்
சரமா வனத்தழை யாற்கொலு மாற்றமச் சாக்கியர்கந்
சரமா வனத்தாற் கோச்சங் கருத்தைத் தரும்பிடிக்குஞ்
சரமா வனத்த நடைநோக் குதியிவர் தற்பரமே [கூக]

சரம் ஆவம் நத்தன் அலையா. சர பா—சஞ்சரிக்கின்ற
மாலை. கல் சரமா கல்லைப்பூவாக—வனம் தரற்கு—நீரைத்
தரித்தவற்கு. குஞ்சரம் மா அனத்த நடையுடையவளே
இவரது தாற்பரியத்தைநோக்குதி வனத்து அரற்கு எனி

னும் அடையும். வனம்—அழகு.

பரமனத் தானே யுகைத்தான் சருமம் பலிக்கலம்

பரமனத் தானே யுகிராலங் கட்டக ப" லனகம்

பரமனத் தானே யுவரா லடையப் படரப்பரவம்

பரமனத் தானே யுகந்தானேப் போற்றிப் பணிசுவமே (குக)

பரமன் நத்து ஆனை உகைத்தான். சருமம் அம்பரம்

பலிக்கலம் அனத்தானே உகிரால் அங்கு அட்டகபாலன்.

அகம் பரம் (என்று நினைக்கும்) மனத்தால் நைகின்ற உவர்

களால். பர அப்பரம்—மேலான ஆகாசம். நத்தானே யுகந்தானே.

பணியணி யானே மதுரே சனைப்புகழ் பாணநிற்கும்

பணியணி யானே வசித்தார் தனமுண்டென் பான்மறக்கப்

பணியணி யானையந் தார்தன முண்டவன் பாக்கியமே

பணியணி யானே யுருட்டுங் களிநுண்டென் பாலதுவே

பணி அணியானே—சர்ப்பரபரணனை. நிற்கும் தம்மைப்

பணிகின்ற அணியானே வசித்த பாத்நையர் பொருளுண்டு.

அணியான்—சமீபித்தவன். மறக்கப்பண்ணி அண்ணியா

நயந்தார் முலையுண்டு (அது) அவன்பாக்கியம். அண்ணித்தல்

—இனித்தல். பணிகளை அணிகின்ற யானே உருட்டிவினை

யாடுகின்றசிறுவனாகியகனிற்றுக்கன்றுண்டு அது என்பாலது.

பாலனம் பாத்ந முணுமென்ற பாணவென்பாலவர்பொய்ப்

பாலனம் பாத்நளர் சொல்லேன் புகறி பழமறைக்கப்

பாலனம் பாத்நரு மிக்கீந் தருளும் பான்சிரங்கட்

பாலனம் பாத்நன் மதுரையீந் போய்ச்சொலப் பாயையர்க்கே

அனம் அம் பாத்நு பால் உணும். பெரய்ப் பால் நம்பா

த்தளர் சொல், அப்பாலன் அம்பா தருமிக்கு, சிரம் அம்பு
கண் பாலன் ஆத்தன், அப்பாவையர்—அந்தப்பரத்தையர்

வைத்த வளங்கவர் வெஞ்சூல கூடல் வரதவருள்
வைத்த வளங்க தவனெனுஞ் சுட்டுணர் மாற்றுநிச்சே
வைத்த வளங்கனி நீற்றன்பர் சார்ச்சி வழங்கமுன்று
வைத்த வளங்கலை வெண்பிறை வேணி வளைந்தவனே, (கூக)

வைத்த—கூரிய. வளம்—வளவிய. கவர்—முக்கவ
ருள்ள, அருள்வைத்து அவள் அங்கு அது அவன் எனும்
நினைவே. வழங்க—வழங்கியருள்க. முன் துவைத்த—
முன்பு தேப்பபுண்ட. வள்—கூரிய. அம் கலை.

வனையம் பரவன் மதுரேச னோக்க மருவிலந்த
வனையம் பரவ மென்னெஞ் சிரங்கன் மலைமகட
வனையம் பரவன் புதனானும் போற்றி மகிழ்ந்திறைஞ்சின்
வனையம் பரவத் தருவா னழிலிலவ் வான் றிருவே.

வனை அம்பரவன்—வனைந்த திசையையுடையான். அம்
பரம்—திசை. நோக்க தவம் மருவிலம் நையம் பரவம்—
நோக்கும்படி தவஞ் [செய்தலை] ப் பாராநுந்திலேம். (மனம்)
நைந்திலேம் துதித்திலேம். என நெஞ்சு இரங்கல்—என்று
மனமே இரங்காதே. மலை மகள் தவன்—பார்வதிநாயகன்.
ஐ அம்பரவன்—சிதாகாசன். ஐ—ஈண்டு முதன்மைப்பொ
ருட்டாய் ஞானத்தையுணர்த்திற்று. வல் நயம் பரவ தரு
வான்—வலிய நன்மையைப்பரம்பத்தருவான். வனை அம்பு
அரவன். நோக்கம் மருவிலம். தவம் மருவிலம் எனினும்
அமையும்.

திருவாலவாயத்தாதி

முற்றுப்பெற்றது.

பிழைதிருத்தம்.

பதகம்	பாட்டு	வரி	உரை வரி	பிழை	திருத்தம்
க	க		க	நீர்த்	நீர்த்
,,	உ	க		ஒங்காம்த	ஒங்காம்த
உ	க	*		தொண்டிஞ்	தொண்டி னுஞ்
ந	க0	உ		ருள்வினு	ருள்வினு
ச	கச	ந		தறையி	தறையி
,,	கசு		ந	பாணை	பாணை
ரு	கசு		உ	என்க	என்க.
அ	ரு	ச		வரபாத	வரமாத
கூ	எ	உ		தெனவந்	தெனவாயந்
கஉ	கரு	ந		றக்கரி	றடக்கரி
கச	உஉ		ச	பசை	பச்சை
கரு	உச	க		தரனின்	தரனின்
கள்	உக		ரு	அகத்தான்	அகத்தான்
கஅ	நஉ	உ		காற	காவிற
,,	,,		க	நோக்கம்	நோக்கம்
	நந	க		துய்த	துய்த்
ககூ	நரு		உ	கசக்க	கசக்க
உ0	நஅ		ந	மீனாக்ஷி	மீனாக்ஷி.
,,	நகூ	க		கொடியார்	கொடியாய்
,,	,,	ந		விரும்பழி	விரும்பழி
,,	ச0	உ		கணப்	கணர்
உக	,,		உ	லார்	லா

	சுக		ந	வரித்த	ஆ வரித்த
”	சஉ		க	வந்திங்	வந்திங்
”	சந	உ		சேயதணிய	சேயதணிய
உச	நக		ந	குறிப்பு	குறிப்பு
உசு	நௌ		சு	வாளுக்கு	வாளுக்கு
உஅ	சஉ		ந	கத்துகின்ற	கத்துகின்ற
	”		”	மலர்	மலர்
உக	சுச	உ		முாலுங்	முாலுங்
”	”	ந		காராவா	காராவ
”	சுந	க		மக்கன்	மக்கன்
”	சுசு	ச		மனையேகும்	மனையேற்கும்
ந௦	சுசு		க	மதுரைக்கடை	மதுரைக்கடை
நக	சுசு		க	வாசகங்	வாசகங்
	௭௦	க		சொய்து	செய்து
நஉ	௭க		ச	விச்சத்துடன்	அச்சத்துடன்
”	”			கலமளித்த	கலமளித்த
”	௭உ	உ		கடுகை	கடுக்கை
நச	௭௭		ச	வினிஅடுக்கும்	வினி அடுக்கும்.
நரு	அ௦		க	அயின்று	அயின்ற
ந௭	அச		க	முடற்று	மிடற்று
	அரு		ந	வலித்தருட்	வலிந்தருட்
	அசு	ந		அருள்	அருள்
”	”		ந	பார்ப்பட்டத்	பார்ப்பட்டத்
நஅ	அஅ	க		கிராமணி	கிராமணி
”	”		உ	என்றலை	என்றலை
நசு	அக	ச		போற்று	போற்று
”	அஉ	ச			



